

Hồi 36

Lầu Cao Người Đẹp

Nam Cung Nguyệt dẫn đám đại hán ra khỏi ngôi từ đường một khoảng, hất vạt đứng lại và trầm giọng:
- Đốt đuốc cho ta.

Một tên thuộc hạ đánh lửa đưa lại, Nam Cung Nguyệt trả tấm da mỏng đã đoạt được của Mông Bất Danh, quả thật, đó là tấm bản đồ.

Nam Cung Nguyệt sững sờ.,,

Đâu phải nơi xa? Tấm địa đồ trong khu vực Trường An.

Cả những tên đường đệ rõ. Tuy nhiên, có những mũi tên chỉ trên các nẻo đường, có nhiều ngõ khác nhau, nhưng cuối cùng về một chỗ, chỗ đó kẻ một ô vuông. Ô vuông được kẻ bằng nét sơn nổi bật.

Bên cạnh ô vuông có hàng chữ nhỏ: “tài vật, mỹ nhân”.

“Tài vật, mỹ nhân” ở đâu? Tại Nữ Nhi Thành? Nữ Nhi Thành là một nơi xa xôi bí mật, nơi không có người lui tới, nơi đó hoàn toàn là đàn bà? Người trong đó đi ra phải mang theo bản đồ kẻ không biết đường trở về? Nữ Nhi Thành ở đây sao? Nữ Nhi Thành xa xôi bí mật? Là ở đây sao?

Nam Cung Nguyệt dùng dùng nổi giận, hất xách hình nhân trở lại ngôi từ đường.

Tội nghiệp cho toà kiến trúc lâu đời, tội nghiệp cho tiên tổ họ Thang, chiếc hình nhân nặng hàng trăm cân trong cánh tay lông xoắn nổi gân cuộn cuộn vung vù từ trước đến sau, bao nhiêu lư đồng sáng chói đều ngã xuống nát tan....gãy đổ... từ trước đến sau rồi từ sau ra trước, không còn một cái gì nguyên vẹn.

Hồi lâu, mồ hôi của Nam Cung Nguyệt bắt đầu lấm tấm, cơn giận hình như cũng theo đó mà vã ra, vơi dần, cuối cùng, xẹp xuống.

Là một con người vũ phu lỗ mãng, nhưng vẫn là chúa tướng, vẫn là kẻ “làm vua một cõi”, Nam Cung Nguyệt vẫn còn điểm thông minh, hất đưa tay lau mồ hôi trán và một tia sáng loé lên trong đầu.

Không có Nữ Nhi Thành nhưng còn có Trường An. Trường An là chỗ cựa để đô, là thị thành, nổi tiếng, đâu có phải chỗ sần dã, tại làm sao lại không có ngọc vàng, gái đẹp?

Tại làm sao lại phải đi xa?

Không có nhiều thì có ít, không phải hạng tuyệt trần thì cũng là hồng phấn giai nhân, tại làm sao lại không quơ một mớ? Nam Cung Nguyệt “xuất quân” đâu có chuyện nào về với hai bàn tay trắng?

Ô vuông trong tấm bản đồ, đâu phải chỉ ra đồng ruộng, những mũi tên rành rạnh tập trung vào trung tâm đô thị, nơi đó không thể là đất trống.

Lão Mông Bất Danh là con người gian xảo, nhưng hấn nổi danh là hạng “tiên bảo kỳ thân” có thể hấn có đáp đền.

Lão có thể bịa chuyện “Nữ Nhi thành” để giải thoát cô gái áo trắng vì một lẽ gì đó, nhưng lão vốn không ưa gây chuyện, nhứt là đối với các lực lượng lớn của võ lâm từ trước đến nay lão vốn kiêng kỵ vì quyền lợi của hấn, chỗ ô vuông này chắc chắn không phải là cạm bẫy, vì vốn không thù oán, chắc chắn không phải “Nữ Nhi Thành” nhưng “tài vật, mỹ nhân” theo hàng chữ phụ chính phải là có thật.

Lão không dám “chọc giận” đến mức bị trả thù. Lão phải có thường bồi.

Nam Cung Nguyệt lại theo hấn, theo những mũi tên chỉ trong tấm bản đồ.

Bất cứ ai cũng có một nhược điểm, càng giỏi, càng nổi danh, nhược điểm càng sâu.

Nam Cung Nguyệt nắm chắc nhược điểm của Mông Bất Danh cũng nhằm vào nhược điểm của hấn mà đánh thật là chính xác.

Hai tay “chúa” cả hai cùng ăn miếng trả miếng nhau cái cụp.

oOo

Trừ những ngõ hẻm nhỏ hẹp tồi tàn, bất cứ chỗ nào, trên các con đường lớn trong thành Trường An đều không có đất trống, đều không có những gian nhà lụp xụp.

Ô vuông trong tấm bản đồ không phải quan nha mà là vùng trang viện của những nhà phú hộ.

Ô vuông trong bản đồ chỉ đúng vào một trang viện đồ sộ bên ngoài có cổng, cửa sắt, bên trong có sân rộng, lầu cao.

Ngoài vườn hoa, bên trong, dọc theo hai bên hông chạy dài mút về phía sau, trang viện còn có cổ thụ, có ao sen, có non bộ, có nhà “thủy tạ”.

Ngần thứ ấy đủ nói lên rằng chủ nhân phải là bậc phú hào nhứt nhì trong đất Trường An.

Trang viện đồ độ nhưng thâm trầm, tịch mịch.

Một trang viện như thế thì phải là hạng quý phái “tài vật” có thể không cần lắm, nhưng mỹ nhân thì không thể thiếu.

Không cần phải quan sát kỹ càng, một chỗ như thế nhứt định phải là nơi tàng ẩn tài vật và mỹ nhân. Kinh nghiệm cho hẳn biết như thế.

Đã đến đây rồi thì phải hành động, hẳn đứng tại chính môn.

Cửa đóng kín, tự nhiên, đây là giữa đêm, mà dầu ban ngày, khí thế của trang viện này, chắc chắn cửa cũng cứ đóng im như thế.

Đâu có sao, làm cái nghề này, đâu có bao giờ lại vào bằng cửa chính! Chỉ khi đầu tường không cao hơn tầm nhảy, nó chỉ có hiệu lực ngăn chặn những tên trộm vặt.

Nhưng đối với Nam Cung Nguyệt, chuyện nhảy tường là chuyện mất mặt, hẳn không phải là bọn cướp hạng trung, cũng không phải “đại cường đạo” mà là “vua” của phương Nam, là “Đạo Sư”, hẳn không phải hạng nhảy tường.

Cái hình nhân trong tay Nam Cung Nguyệt thoáng lên. Bức tường dày cả hai gang tay đổ xuống.

Mười tên đại hán xông vào, Nam Cung Nguyệt đi ở sau cùng, số còn lại đứng ngoài thủ cửa. Người trong tòa trang viện giựt mình thức dậy giữa giấc ngủ ngon, nhưng không một người nào kịp mặc áo mang giày, tất cả đều bị uy hiếp bắt giữ ngay.

Nam Cung Nguyệt đường hoàng chậm rãi đi vào như chỗ không người, hẳn ngang nhiên bước vào như bước vào nhà của hẳn.

Trên tòa lầu cao có một nữ nhân, đứng tựa lan can, nhìn Nam Cung Nguyệt, thần sắc không chút gì sợ hãi.

Tóc nàng bỏ xoã hờ hững bờ vai, ánh sáng từ mấy ngọn đèn trong lầu hắt ra, người đứng dưới thấy rất rõ ràng dung mạo của nàng.

Vóc người mảnh mai nhưng không ốm, khổ mặt thon nhưng không thon. Nàng không thô kệch như những người con gái nặng nhọc tay chân, nhưng cũng không phải “cục bột nặn” như phần đông những cô gái khuê môn bất xuất.

Đôi mắt lá rằm thật sắc, đôi mày nhỏ xuyên thấu tóc mai, không xéch lên, nhưng cũng không mềm nhũn vòng cung; vành môi mọng đỏ, nhưng không rung rung theo biến cố bất ngờ, mà hơi mím lại tăng thêm phần ngạo nghễ.

Không nên nói theo những từ ngữ có tính cách tiêu biểu như “tiên nữ giáng trần”, như “hàng nga tái thế”, chỉ biết rằng vẻ đẹp của nàng đủ làm cho tướng cướp miền Nam rung động bao nhiêu giận dữ đối với Mông Bất Danh đều tan biến, bao nhiêu hận thù vì bị lừa, bị gạt đã được ném tung cả, hẳn ngửa mặt cười ha hả:

- Vọng Vân Lâu người đẹp cô quạnh một mình, ta từ phương Nam xa xôi đến đây thật là đúng lúc.

Thật không hổ là “vua cướp” miền Nam, hành động thô lỗ khí thế dữ dằn thế nhưng giọng điệu lời lẽ, ít nhất là đối với người đẹp, Nam Cung Nguyệt vẫn chứng tỏ được rằng mình là kẻ đủ rư cách “lân hương ích ngọc”, đủ tư cách của bậc “phong nhã hào hoa”.

Nàng làm như không hay biết bên dưới có biến động, không nghe thấy tiếng người đang hướng về mình.

Nam Cung Nguyệt không còn tâm trí để ý đến chuyện đó, bây giờ có ai kẻ dao vào cổ hần cũng không hay.

Người đẹp trên lầu mỉm cười đáp lễ.

Nam Cung Nguyệt cất giọng từ tốn hỏi:

- Xin hỏi người đẹp đây à tư dinh của vị nào vậy?

Tổ Thiên Hương – người đẹp trên lầu, đáp ngay:

- Ở đây là tư dinh của công tử Phúc An, vị công tử hoàng tộc Mãn Châu.

Y như một trời băng giá chụp phủ xuống đầu, Nam Cung Nguyệt đứng trân chết điếng...

Lão Cùng Thần thật là thâm độc, cái hại này không làm sao tưởng tượng nổi...

Tổ Tài Thần thì không một trường hợp nào đó hãy còn có thể hất mặt chửi nhau, nhưng Mãn Châu thì tuyệt đối không nên chọc ghẹo.

Mục đích đến Trường An là để cầu thân, để tìm một chỗ đứng xứng đáng, dựa vào Mãn Châu tạo thế chân vạc với “tứ hùng” tạo vinh hoa phú quý mà đối với triều đại nhà Minh không tìm được, để cởi cái lớp tướng cướp mặc vào chiếc áo chư hầu, thế nhưng bây giờ, đang đêm xâm nhập tư phủ của vị Hoàng Tộc Mãn Châu thì bao nhiêu mộng ước khi ra đi đã coi như đổ sông đổ biển!

Rất tiếc là cái lão già ôn dịch Mông Bất Danh không có ở nơi đây, giá như lão có mặt thì chắc chắn cái hình nhân sẽ dần thân lão như ra như tương bột.

Một đời ngang dọc “trên đầu không biết có ai” của Nam Cung Nguyệt, có lẽ đây là lần thứ nhất thảm bại đến tận cùng.

Tổ Thiên Hương vẫn bằng một giọng đều đều trong vắt và nhẹ nhàng:

- Vợ chồng tôi mới biết Nam Cung thúc thúc, chắc chắn không có chỗ nào thất lễ. Tôi nghĩ, nếu thế thì Nam Cung thúc thúc đi tìm gia phụ, chớ có lẽ đâu đi trút giận lên tòa trang viện mà gia phụ dựng tại Trường An, nếu Nam Cung thúc thúc không quen đường lối, tiểu nữ sẽ cho người dẫn đến tận nơi.

Trời ơi, giọng nói mới ngọt ngào làm sao.

Lão Tổ Tài Thần đáng đắp cục mịch không ra gì, tại sao lão sanh được một cô gái làm cho thiên hạ phải đảo điên!

Chỉ cần nghe giọng nói ấy, bao nhiêu phiền muộn trong lòng đều tan đi như bọt nước.

Cả một đời ngang dọc, hưởng không biết bao nhiêu lạc thú, sao lại không gặp một người đẹp? Chỉ cần được một đêm thôi, nếu quả đất này có nát đi, cũng không có gì đáng tiếc.

Bây giờ chuyện đã đến mức cùng rồi, miền Nam mệnh mông một cõi, về tới nơi rồi ai dễ làm gì được với ai? Công hầu khanh tướng làm cái quái gì, hai mươi năm nữa là đã sáu mươi tại sao không tận hưởng cái đang sẵn có? Đi tìm kiếm viễn vông làm chi cho mệt xác?

Chuyện đã đến nước cùng, bản năng tự vệ cộng với lòng khát khao chung với người tiên đối diện, đã khiến cho hùng tâm của Nam Cung Nguyệt bùng lên hừng hực, hấn lấy lại phong độ ngang tàng hấn cười:

- Quả đúng hỏ phụ sanh hỏ tử, người đẹp họ Tổ lời lẽ thật đáng khen.

Tổ Thiên Hương vẫn dịu dàng:

- Không dám, Nam Cung thúc thúc minh xét, tiểu nữ không hề có ý chí bất kính.

Nam Cung Nguyệt cười:

- Ta có thể cho Tổ cô nương biết rõ, thật ra thì không ai có tội với ai cả, chẳng qua, từ miền đất xa xôi, ta nghe vị tài Thần nói có một người con gái phong hoa tuyết đại, nghiêng nước đổ thành...

Tổ Thiên Hương nhoẻn môi cười, nụ cười không thành tiếng, nhưng dưới này Nam Cung Nguyệt nghe như rung chuyển cả mặt đất, nghe như tim mình muốn thoát ra ngoài.

Nàng cất giọng nói:

- Tiểu nữ có chút tư sắc tầm thường, làm sao xứng với chữ phong hoa tuyết đại, nghiêng nước đổ thành của Nam Cung thúc thúc? Nếu đem so sánh với hậu dinh phân đại của Thúc thúc thì e rằng tiểu nữ chỉ xứng phận tôi đòi.

Người đẹp đã đá động đến những mỹ nữ ở bên mình, đã đá động đến “hậu dinh hồng phấn” và xem là không dám sánh đó là cái ngõ đang mở cho kẻ si tình mạnh bước, Nam Cung Nguyệt “nhóng” thêm:

- Đâu có Tổ cô nương đã quá lời, thật ra và chưa gặp được bạn đường tri kỷ, trong lúc đêm vắng canh trường cũng phải có đôi người bầu bạn cho đỡ quạnh hiu thế thôi,

chớ đâu có thoả nguyện bình sanh, giá như được một người thông minh tuyệt sắc như cô nương để làm tri kỷ thì họ Nam này, nguyện sẽ đem hết sự nghiệp miền Nam, đúc nhà vàng, thiết hương xa, nguyện vì người đẹp mà lập lại câu “Kim Đốc Trữ Kiều”!

Thật không hổ là bậc “niểu hùng”, con người võ biên nhưng lời lẽ đâu kém phần phong nhã!

Tổ Thiên Hương “a” một tiếng nhỏ, nàng nghiêng mặt mỉm cười:

- Mục đích của Nam Cung thúc thúc đến đây tiểu nữ đã biết rồi. Thật không giấu chi thúc thúc, chuyện gả tiểu nữ về cho vị công tử vốn chỉ là ý riêng của gia phụ, chớ nếu để cho tiểu nữ được toàn quyền chọn lựa thì...

Nàng bỗng nhoẻn miệng cười e thẹn, cái cười làm cho Nam bỗng nghe như gan ruột của mình trôi lên lồng ngực, hơi thở không còn theo kịp nhịp đập của trái tim, hấn nghiêng tai lắng nghe và giọng nàng như tiếng tơ dịu dặt:

- Nếu như tiểu nữ được toàn quyền thì người mà tiểu nữ chọn để trao thân gửi phận trọn đời, phải là một vị anh hùng ngang dọc một trời như...Nam Cung thúc thúc...

Nam Cung Nguyệt bỗng nghe như lòng bùng nổ tai, chỉ một câu nói “nhóng” của mình, mà người đẹp đã “đơn đảo trực nhập” có thể như thế hay sao? Hay là vì quá ngưỡng vọng mà tai mình không còn chính xác.

Hấn bỗng dâm ra...lấp bắp:

- Người đẹp...Tổ Cô nương bảo rằng...

Tổ Thiên Hương lại nhoẻn miệng cười:

- Tiểu nữ nói ra những lời chân thật xuất phát từ trong chỗ sâu kín nhứt trong lòng, một lời mà tiểu nữ chưa từng nói với bất cứ một ai, nếu thúc thúc không tin, tiểu nữ có thể xuống lầu cùng với thúc thúc đi ngay.

Nam Cung Nguyệt mở tròn đôi mắt, thật hấn không ngờ câu chuyện lại đưa tới một cách quá dễ dàng như thế, cho đến bây giờ, hấn vẫn chưa tin rằng mình nghe đúng, hấn hỏi:

- Tổ cô nương quả thật...

Tổ Thiên Hương nghiêm giọng:

- Chuyện chung thân đại sự của một người con gái đâu phải là một trò đùa, Nam Cung thúc thúc đến đây há chẳng phải vì muốn cho tiểu nữ theo về cùng thúc thúc hay sao?

Nam Cung Nguyệt nói một câu thật không xứng với “khí thế” chút nào:

- Đã đành là vậy, nhưng ta vẫn ngỡ không thể quá dễ dàng, không ngờ cô nương lại có thể đáp ứng...

Tổ Thiên Hương nói:

- Chuyện trăm năm, theo tiểu nữ nghĩ, nó không phải chuyện lo riêng của một bên, nó phải được cả hai bên nỗ lực, chúng ta đều không phải hạng thường tình, giải quyết một chuyện lớn lao càng không thể theo thói thường trong thiên hạ, vả lại đây là một vấn đề tâm nguyện, một vấn đề mà tiểu nữ mong đợi cho có được ngày nay, một khi cơ hội đã đến, người thức thời phải nắm chặt lấy chớ không thể thụ động để cho nó trôi rồi ân hận suốt đời, hướng chi “gái không tìm chồng giữa chốn ba quân”, công tử Phúc An tuy là Hoàng Tộc Mãn Châu, nhưng vốn là một công tử bột, hẳn có thể làm cho một cô gái tầm thường thích thú, con một thế phiệt võ lâm như tiểu nữ không thể hân hoan chấp nhận gởi mình cho một con người như thế, tiểu nữ bằng lòng đi vào nguy hiểm để có một bạn trăm năm đúng với ước vọng của mình, chớ không thể co mãi trong vỏ ốc.

Nam Cung Nguyệt sững sờ một lúc khá lâu mới nói được một câu:

- Ta biết lệnh tôn, nhưng ta không ngờ cô nương lại có thể có được một tâm chí hơn người như thế...

Tổ Thiên Hương nói:

- Nếu tiểu nữ chỉ như hạng gái tầm thường, thì đâu có đáng để cho thúc thúc đang tâm dẫn người xâm nhập dinh thự Mãn Châu làm chuyện hiểm nguy như thế, có phải vậy không.

Như được một luồng hào khí thổi vào tận tâm can, Nam Cung Nguyệt ngửa mặt cười thoải mái:

- Đã được thiên duyên khám phá anh hùng, Nam Cung Nguyệt này nguyện dùng hết quyền uy và năng lực của mình để đáp tạ lòng tri kỷ, cho dầu trăm quân ngàn tướng giữa trận bao vây, ta cũng quyết đưa nàng về tận phương Nam chung hưởng hạnh phúc.

Tổ Thiên Hương đứng yên một chỗ trên lan can lầu, nàng nhẹ lắc đầu:

- Khoan, Nam Cung thúc thúc, tiểu nữ có ba việc cầu xin, mong được thúc thúc hoan hỉ gật đầu:

- Nam Cung Nguyệt bây giờ mới khôi phục hoàn toàn tư cách của bậc hào khí xung thiên, hẳn nói:

- Không thể dễ dàng được mỹ nhân nghĩ đến, không thể dễ dàng được một hồng phấn tri âm, đừng nói chi ba, dầu cho ba mươi ba trăm hay ngàn ba vạn sự yêu cầu, họ Nam này cũng sẵn sàng đáp ứng.

Tổ Thiên Hương khẽ nghiêng mình:

- Tiểu nữ xin tạ ơn thúc thúc...

Ngưng lại một chút, nàng đưa mắt nhìn quanh:

- Thứ nhất, xin thúc thúc hạ lệnh cho thuộc hạ không nên động đến một chút chi trong tòa trang viện...

Nam Cung Nguyệt gật đầu:

- Chỉ cần được mỹ nhân nghĩ đến, tất cả những gì trên thấ gian này không đáng cho ta chú ý, xin người đẹp hãy yên tâm.

Tổ Thiên Hương nói:

- Xin thúc thúc hiểu dụ cho thuộc hạ không nên gây thương tích cho bất cứ một ai.

Nam Cung Nguyệt lớn tiếng hỏi đám thuộc hạ:

- Các người đã có gây thương tích cho ai chưa?

Trong đám thuộc hạ bẩm cáo là chưa hề xảy ra chuyện đó, hấn gật đầu:

- Tốt lắm, không được động đến một ai nghe.

Tổ Thiên Hương nói:

- Thứ ba, bình thời, bằng vào tư sắc, sở học đá làm cho tiểu nữ quen tánh tự tôn, vì thế sau khi về đến phương Nam, xin thúc thúc đừng cho tiểu nữ phải chịu dưới một người nào.

Nam Cung Nguyệt nói ngay:

- Sau khi hương xa nô mã đưa mỹ nhân về đến phương Nam, ta sẽ vì nàng dựng một nhà vàng, sẽ vì nàng mà truyền lệnh cho tất cả tỳ thiếp phủ phục, bất cứ ai, nếu có một lời, một cử chỉ bất phục tùng, kẻ ấy sẽ được đưa vào hang núi làm mồi cho lang sói.

Tổ Thiên Hương nhoẻn miệng cười:

- Chắc chắn thúc thúc không phải hạ người nói mau quên...

Nam Cung Nguyệt chống mạnh hình nhân xuống đất, hấn quỳ một chân và đưa một tay lên thề nguyện:

- Nếu ta nói một lời nào không thật với lòng, không thực hiện đúng theo, ta sẽ loạn tiền tàn thân.

Như cảm thấy quá với điều mong muốn. Tổ Thiên Hương lật đật nói:

- Thúc thúc đã quá lời, khiến cho tiểu nữ vô cùng áy náy. Xin thúc thúc đợi dưới cầu thang một chút, để cho tiểu nữ thay đổi xiêm y.

Nàng thoăn thoắt quay mình bước trở vào trong.

Nhìn dáng cách uyển chuyển thướt tha của người đẹp, Nam Cung Nguyệt bỗng nghe lòng rộn rã dị thường, hấn quay ra sau quát lớn:

- Đứng đó làm gì, còn chưa chị đi tìm cỗ xe tốt cho ta.

Tên thuộc hạ đứng gần ứng tiếng quay mình, nhưng Nam Cung Nguyệt vội nói luôn:

- Không được, ta đã hứa không làm tổn hại người cũng như vật ở đây, các người hãy đi ra ngoài tìm chỗ không nên động bất cứ vật gì trong tòa trang viện này nghe.

Hai tên đại hán áo đen cúi rạp mình và cấp tốc lui ra.

Đèn trên lầu được tắt liền sau đó, và người đẹp họ Tổ thoăn thoắt xuống thang.

Đứng dưới nhìn lên theo từng bước của nàng, làn gió đêm nhẹ khoát xiêm y. Nam Cung Nguyệt chợt thấy y như một nàng tiên trên chiếc thạch mây lơ lửng...

Hắn đứng đờ đôi mắt.

Mãi cho đến khi người đẹp bước đến gần lên tiếng:

- Chúng ta đi thôi.

Tướng cướp miền Nam như từ trong mộng tỉnh ra, hắn lắp bắp:

- Đi đi...khoan, chờ chúng mang xe lại.... Thật quả là Nam Cung Nguyệt này kiếp trước đầy công tụng niệm...

Một con người từng thét ra khói lửa, thế mà bây giờ bỗng nói chẳng thành câu...

Cũng không đáng trách, có lẽ bất cứ người đàn ông nào thành lĩnh được một chuyện ngoài ý tưởng như thế, chắc chắn cũng không làm sao bình tĩnh được huống chi họ Nam lại là một con người biết trọng... giai nhân.

Tổ Thiên Hương nhìn hắn bằng con mắt có:

- Có phải thúc thúc dày công tu, hay là tiểu nữ kiếp trước gieo nhiều hạt phước!

Cỗ xe bốn ngựa đỗ ngay trước cổng, Tổ Thiên Hương đưa bàn tay dịu dàng mỉm cười:

Trăm trận tung hoành chưa từng khủng khiếp, ngàn hoa dùi dập chưa hề biết nường tay, thế nhưng bây giờ Nam Cung Nguyệt bỗng... hết hồn khi nhìn thấy bàn tay ngà ngọc đưa ra...

Nhưng nói làm sao không nắm? Hắn run run đưa tay ra nắm lấy tay nàng đỡ nàng lên xe mà hắn nghe hồn hắn lên chín tầng mây.

Bằng tất cả phong độ của một người biết quý trọng mỹ nhân, Nam Cung Nguyệt nhảy phóc lên cầm lấy dây cương, hắn phải tỏ cho nàng thấy rằng hắn nguyện làm kẻ đánh xe đưa nàng về tận nhà vàng.

Quả thật, nếu có người nhìn thấy cũng lấy làm lạ, nhứt định họ phải tìm tòi cho kỳ được thử xem là ai mà “Đạo Sư” phải thân tự đánh xe?

Câu chuyện này một khi được truyền thấu võ lâm, chắc chắn sẽ như phong ba nổi dậy, câu chuyện tướng cướp khét tiếng miền Nam đánh xe cho người đẹp.

Có một điều chắc chắn cũng có kẻ bắn khoăn, đó là thái độ của Nam Cung Nguyệt đối với Triệu Nghê Thường và Tổ Thiên Hương.

Nếu so sánh về sắc đẹp, Nghê Thường không thể thua kém Thiên Hương, trái lại, nét ngây thơ của cô gái họ Triệu, còn hơn Thiên Hương một bậc.

Thế nhưng tại sao Nam Cung Nguyệt có thể bỏ Nghê Thường mà coi trọng Thiên Hương như thế.

Có hai cách giải thích khác nhau:

Thứ nhất, bỏ Nghê Thường là tại vì hình ảnh ““Nữ Nhi Thành” quá dụ cảm, cho nên mặc dầu Nghê Thường có đẹp, Nam Cung Nguyệt cũng không lưu ý lắm vì nàng chỉ là một nữ tỳ. Khi gặp Tổ Thiên Hương thì lập tức hấn có ngay một sự so sánh: Nghê Thường trông vẻ đẹp ngây thơ của một cô gái vừa mới lớn, trái lại, Tổ Thiên Hương sắc sảo và vẫy nở hơn trong tuổi trưởng thành, hai vẻ đẹp khác nhau, mặc dầu không thể phân biệt ai hơn ai kém. Thiên Hương có thể đã đúng vào sở thích của Nam Cung Nguyệt.

Thứ hai, Nghê Thường thiếu hẳn dáng cách kiêu kỳ tạo thành uy thế, trong khi Nam Cung Nguyệt đã được quá nhiều cô gái chỉ biết cúi đầu mai phục, chớ hẳn chưa phải khẩn cầu thần phục một ai; gia thế và phong cách của Tổ Thiên Hương đã làm cho hấn nôn nóng, từ mê nàng hấn bỗng cảm thấy nàng đủ tư cách khiến cho người quý trọng.

Hình như nhân loại có một nhược điểm chung như thế.

oOo

Xe ra khỏi vòng tường toà trang viện, bỏ lại đằng sau dãy bụi mù hoà trắng sương đêm.

Một lúc không lâu, cũng từ trong tòa trang viện đó, Công tử Phúc An với mấy kẻ tùy tùng, từ trên ngôi lầu đi xuống, trên tay hấn có một phong thư.

Mấy phút sau nữa mấy con tuấn mã vượt ra khỏi cổng.

Đoàn người ngựa bốn vó phi nước lớn, trong vẻ vội vàng, trên yên, bốn tên vệ sĩ Mần Châu và công tử Phúc An.

Nếu nhìn kỹ, người ta sẽ thấy, tuy có vẻ vội vàng, nhưng gương mặt gã không hề tỏ ra kinh hoàng hay nôn nóng.

Đó là một chuyện lạ vì người vợ mới cưới mà chưa được động phòng, theo lời yêu cầu hoãn lại trong vòng một tháng của Tổ Thiên Hương, hiện đang cùng với một tướng cướp lừng danh trên cỗ xe vượt hồng trần đổ xuống miền Nam, chuyện đó, đáng lý phải là một chuyện kinh thiên động địa, thế nhưng vẻ mặt của Phúc An vẫn như không.

Phải chăng đây là một chuyện mà hấn chưa hay biết?

Phải chăng trong thơ đề lại của Tổ Thiên Hương đã có gì làm cho hấn không hiểu được nội tình?

Và điều băn khoăn thứ hai là tại làm sao Tổ Thiên Hương đã giải quyết một vấn đề trong đại quá dễ dàng như thế?

Nàng là con người điềm tĩnh, nhưng không thể điềm tĩnh đến mức khi thấy Nam Cung Nguyệt thành linh xuất hiện như thế phải chăng nàng đã biết trước khi hấn đến và nếu biết trước thì do đâu?

Lão Cùng Thần Mông Bất Danh vốn đã nổi danh là con người thủ lợi, nổi danh là con người tránh đụng chạm bất cứ với ai, trừ trường hợp quyền lợi trên tay bị cướp. Trong chuyện này, rõ ràng lão dẫn dụ Nam Cung Nguyệt, mượn tay tên này để phá sào huyệt Bạch Liên Giáo cứu thoát Nghệ Thường, nghĩa là trước đó lão đã an bài và đã lén đột nhập cho Nghệ Thường biết trước, nhưng tại sao lão lại như thế? Lão đã phát sanh lòng tốt rồi chăng?

Qua câu chuyện giữa lão và Lý Đức Uy, chưa thấy có triệu chứng nào cho thấy lão muốn cứu hậu nhân của “Tử Kim Dao”, trái lại hình như lão còn không muốn cứu.

Đã nổi danh là con người kỳ cục, nhưng chuyến này hành động của lão mới đáng gọi là... kỳ cục.

Chắc chắn vở hí kịch này còn thêm màn nữa và chắc chắn người đạo diễn tài ba không ai khác hơn là lão Cùng Thần...

- - o O o - -

HẾT QUYỂN 3